

nak a főhőse volt a genfi embriológiai professzor. Finom és ötletes kísérleteivel szerzett a szakmában világhírnevet; így például egérembrío-sejteket transzplantált magjafosztott petesejtbe, és normális egeret nevelt fel belőle. Utóbb azonban, mikor rákos sejtekből ültetett át magokat megtermékenyítés után magjafosztott petesejtbe, beosztottjai azt híresztelték el róla, hogy csalt. Az ügyet pártatlan nemzetközi szakmai bizottság vizsgálta meg, és megállapították, hogy a gyanú alaptalan, noha Illmensee csakugyan nem dolgozott kellő gondnal. Illmensee-t rehabilitálták, azonban a vizsgálat hosszúvá nyúlt, és ez alatt nem lehetett irigylésre méltó a genfi embriológus helyzete. Ez időben találkozott vele Alföldi professzor, s hívta meg Szegedre. „Hát ön nem hallotta a pletykákat?” — kérdezte meglepődve Illmensee. „Dehogynem, de nem adok rájuk!” — előlegezte a jóleső bizalmat Alföldi. Így sikerült megnyernie a boszorkányszerű ügyességű embriológust, s tán ezzel is segíti majd a fejlődésbiológiai irány meghonosodását a házban. Mindezt már a folyosón meséli; indul ebédelni, minket is invitál. Beállunk a sorba, tálcát fogunk, nem akarja senki maga elé engedni a főigazgatót. Látszik, megtanította a Lwoffnál tanult leckét. De az ebédünket, hiába tiltakozunk, kifizeti. „Monsieur — kérdeznék most Lwoff — de hát miért?” Én persze hallgatok. Csendben esszük az ebédet. Elfáradtunk a hosszú interjúban. „Mi történt az ötórás teákkal? — kérdezem. — Megvannak még?” „Sajnos, megszűntek — feleli. — A végén már-már csak egymagam jelentem meg, abbahagytuk.” Hát igen, gondolom, nyilván fut mindenki a maga gondja és hírneve után. Ábrahám Ambrus bölcs mondása jut az eszembe: „Barátság a tudományos munkában? Olyan az, mint a pont: nincs, nem létezik, csak írásban és olvasásban használtatik”. De nem szólok, ez már egy másik interjú témája lenne.

A főigazgató kikísér. Gyorsan elbúcsúzik, s frissen rohan tovább. A kapun kívül, a téres úton jut már eszembe az utolsó kérdés: „Hogyan telnek egy főigazgató hétköznapijai?”

A felhős májusi ég alatt mintha kisebbek lennének a park fái a tíz évvel ezelőttinél. A közelben meg szabályos lakótelepi házak húzódtak fel. Visszanézve, imponálóan emelkedik ki a ház, de mintha ma már inkább belesimulna a környezetébe.

VEKERDI LÁSZLÓ

LELKES ISTVÁN: BIKA